

Aleksandra Gaweł, Maciej Pietrzykowski

„Studium przypadku” jako metoda nauczania studentów ekonomii i zarządzania

Efektywność procesu dydaktycznego jest uzależniona zarówno od przekazywanych treści, jak i od wykorzystywanych metod. Metoda „studium przypadku” jest narzędziem dydaktycznym, które włącza studentów w naukę oraz zmniejsza dystans między teorią i praktyką.

Celem badania była ocena wpływu metody „studium przypadku” na rozwój kompetencji biznesowych i zaangażowania studentów. Aby zrealizować ten cel, przeprowadzono badania ankietowe wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Ich ocenie poddano wpływ tej metody na zrozumienie wiadomości teoretycznych i rzeczywistości gospodarczej, rozwijanie zdolności analitycznych, negocjacyjnych, pracy zespołowej i przywódczych oraz zaangażowanie na zajęciach.

Analiza wyników pozwala zauważyć przewagę pozytywnych opinii studentów o tej metodzie. Najwyżej oceniono wpływ tej metody na zrozumienie wiadomości teoretycznych i zaangażowanie na zajęciach, a najniżej na rozwój zdolności negocjacyjnych i przywódczych.

Słowa kluczowe: studium przypadku (*case study*), metody nauczania (*teaching methods*), kompetencje menedżerskie (*managerial competences*)

W gospodarce opartej na wiedzy umiejętność uczenia się pracowników i przedsiębiorców jest jedną z podstawowych zdolności prowadzących do budowania i utrzymania przewagi konkurencyjnej firm. Skuteczność procesu nauczania w zakresie ekonomii i zarządzania jest nie tylko uzależniona od treści przekazywanych w czasie nauki czy kształtowanych umiejętności, ale również stosowanych metod. W szkołach biznesowych na świecie popularnością cieszy się metoda „studium przypadku”, która pozwala na analizę sytuacji konkretnego przedsiębiorstwa w danym kontekście sytuacyjnym.

Celem artykułu jest analiza obszarów kształtowania kompetencji biznesowych, w których metoda „studium przypadku” jest szczególnie przydatna, dokonana na podstawie badań ankietowych wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu.

Istota metody „studium przypadku”

Metoda „studium przypadku” może być stosowana zarówno w celach naukowych, jak i w dydaktycznych. Badania naukowe oparte na studium przypadku są badaniami jakościowymi, bazującymi na danym obszarze, a ich celem jest zrozumienie analizowanego zjawiska. Natomiast „studium przypadku” jako metoda dydaktyczna oznacza przedstawienie konkretnej sytuacji biznesowej w celu pobudzenia studentów do analizy i ewaluacji kompleksowej sytuacji biznesowej (Little i wsp., 2008). Możliwe są również sytuacje zachodzenia na siebie poszczególnych zastosowań, studium przypadku analizowane w celach badawczych może zostać wykorzystane w celach dydaktycznych.

„Studium przypadku” jako metoda pedagogiczna to (za: Flyvbjerg, 2011):

- intensywna analiza indywidualnego podmiotu, rozumianego zarówno jako pojedyncza osoba, jak i jako pewna zbiorowość, podkreślając czynniki wpływające na jego rozwój w relacji z otoczeniem;
- szczegółowe badanie pojedynczego przykładu z pewnej grupy zjawisk.

Wykorzystanie studium przypadku stało się znane dzięki szkołom prawa i dzięki podejściu do edukacji menedżerskiej, reprezentowanej przez MBA (Jaques, 2008). Warto podkreślić, że Uniwersytet w Harvardzie zainicjował zastosowanie metody „studium przypadku” w środowisku nauczania biznesowego. Od wczesnych lat 20. XX wieku zaczęto zapraszać biznesmenów do sal wykładowych w celu omówienia ich bieżących problemów związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, a następnie materiały z tych spotkań były konsekwentnie włączane do pozostałych materiałów nauczania (Wolfe, 1998).

Natomiast model kształcenia MBA zakłada prezentację problemu i dyskusję nad możliwymi rozwiązaniami danej sytuacji biznesowej (Jacques, 2008). W ramach studium przypadku przedstawia się konkretny problem lub zdarzenie bazujące na sytuacji z życia. Studium zawiera najczęściej zdarzenie, osoby biorące udział w tym zdarzeniu oraz okoliczności, które wpłynęły na to zdarzenie (Roselle, 1996). Nauczanie z wykorzystaniem tej metody oznacza analizowanie danych ilościowych i jakościowych, podejmowanie decyzji dotyczących najważniejszych rekomendacji i działań, dzielenie się tymi decyzjami oraz dyskusja o nich z pozostałymi osobami uczącymi się (Cranston, 2008). Zatem, nauczanie z wykorzystaniem tej metody nie

polega na przeczytaniu informacji zawartych w studium przypadku, lecz na grupowej dyskusji na temat analizowanej sytuacji (Roselle, 1996).

Uważa się, że dobrze zbadany i przeanalizowany przypadek biznesowy dostarcza nie tylko pewnej migawki przeszłej sytuacji przedsiębiorstwa, ale może również być swego rodzaju drogowskazem do przyszłych działań (Jaques, 2008).

Za cechy metody „studium przypadku” uważa się (Jaques, 2008):

- dostarczenie możliwości analizy realnego funkcjonowania organizacji,
- stymulowanie refleksji nad innymi możliwymi działaniami,
- dostarczanie przykładów właściwych i niewłaściwych, produktywnych i nieproduktywnych, użytecznych i bezużytecznych zachowań,
- pobudzanie dyskusji nad alternatywnymi działaniami organizacji,
- możliwość dostosowania wiedzy teoretycznej do praktycznych sytuacji,
- punkt wyjścia do przyszłych działań.

Zajęcia dydaktyczne wykorzystujące metodę „studium przypadku” zakładają, że przypadki są analizowane w grupie studentów, przez co poziom interakcji między studentami w danej grupie rośnie (Peterson, Quarstein, 2001). Można zatem sądzić, że zajęcia dydaktyczne wykorzystujące tę metodę pozwalają na rozwijanie umiejętności pracy zespołowej.

Aby umiejscowić metodę „studium przypadku” na tle innych metod, można przytoczyć następujące podziały metod nauczania:

- zorientowane na studenta oraz zorientowane na nauczyciela czy zawartość przedmiotu (Kember, 2009),
 - bazujące na treści przedmiotu oraz bazujące na problemie,
 - nauczanie grupowe oraz nauczanie indywidualne.

Istota nauczania zorientowanego na zawartość przedmiotu, określana też jako zorientowana na nauczyciela, polega na prezentowaniu zawartości przedmiotu, która ma być zapamiętana. Natomiast nauczanie zorientowane na studenta zakłada skłanianie studenta do rozważań na temat przedmiotu nauczania (Gregory, Jones, 2009). Nauczanie bazujące na problemie zakłada, że odpowiednie przypadki biznesowe są podawane na początku cyklu edukacyjnego i są używane do wprowadzenia kontekstu i motywowania do nauki (Prince, 2004). W nauczaniu grupowym studenci pracują wspólnie w małych grupach, aby rozwiązać wspólny problem (Prince, 2004), podczas gdy w nauczaniu indywidualnym studenci pracują samodzielnie.

Można zatem przyjąć, że nauczanie z wykorzystaniem metody „studium przypadku” oznacza nauczanie:

- zorientowane na studenta, gdyż rozwiązanie każdego z przypadków analizowanych w procesie dydaktycznym jest uzależnione od czynników związanych z charakterystyką i oczekiwaniami poszczególnych grup studentów;

- zorientowane na problemie, gdyż analizując poszczególne przypadki biznesowe, określa się problem, wobec którego stanęło przedsiębiorstwo i możliwe opcje decyzyjne;

- nauczanie grupowe, gdyż studenci rozwiązują problem w grupach oraz dzielą się swoimi przemyśleniami i wnioskami pomiędzy grupami.

Za najbardziej podstawowy wkład metody „studium przypadku” do procesu dydaktycznego w porównaniu z innymi metodami uważa się to, że dzięki temu podejściu kształcą się autonomiczne, bardziej efektywne osoby uczące się przez całe życie, podczas gdy metody bardziej pasywne, zorientowane na przedmiocie nauczania, kształcą osoby zdobywające wiedzę (O’Cinneide, 2006).

Umiejscowienia studium przypadku jako metody dydaktycznej można też dokonać, odnosząc się do podejścia studentów do studiowania. Wyróżnia się trzy dominujące podejścia do studiowania (Richardson, 2005):

- podejście głębokie – bazujące na zrozumieniu znaczenia zawartości przedmiotów;

- podejście powierzchowne – zakładające zapamiętanie materiału w celu zaliczenia przedmiotu;

- podejście strategiczne – dążące do otrzymania najwyższych ocen.

Przy podejściu zorientowanym na problem, za jaki można uznać metodę „studium przypadku”, studenci są bardziej skłonni przyjąć podejście głębokie niż powierzchowne (Richardson, 2005).

Założenia badawcze procesu nauczania z wykorzystaniem metody „studium przypadku”

Dotychczasowe wyniki badań nad metodami nauczania wskazują, że metoda „studium przypadku” jako jedna z metod zorientowana na studentów powinna przynosić studentom większy rozwój ich kompetencji biznesowych niż tradycyjne metody bazujące na przekazywaniu wiedzy. Przeświadczenie o korzyściach dydaktycznych wynikających z zastosowania metody „studium przypadku” stało się podstawą realizacji projektu „Transfer of experiential and innovative teaching methods for business education”, realizowanego w ramach programu projektu Leonardo da Vinci, Transfer of Innovation¹ w latach 2010–2012. Koordynatorem projektu jest Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, a partnerami Navigator Consulting Advisors LLP z Wielkiej Brytanii, ISM University of Management and Economics z Litwy, Wiel-

1 Project number: 2010-1-PL1-LEO05-11462.

kopolska Izba Przemysłowo-Handlowa z Poznania oraz Elmfield House Associates Limited z Wielkiej Brytanii.

Projekt opiera się na obserwacji, że menedżerowie wielu przedsiębiorstw nie są zadowoleni z umiejętności pracowników. Analiza zakresu materiałów szkoleniowych i dobrych praktyk prowadzi do wniosku, że wysoce efektywną metodą, która może zmniejszyć dystans pomiędzy teorią i praktyką, jest metoda „studium przypadku”, stosowana przez najlepsze światowe uczelnie. Celem specyficznym projektu jest zastosowanie metody „studium przypadku” w edukacji biznesowej w ramach konsorcjum i zachęcenie trenerów do jej intensywnego wykorzystywania.

Aby móc określić obszary kompetencyjne, w których metoda „studium przypadku” jest szczególnie przydatna, przeprowadzono anonimową ankietę wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Grupa badanych studentów nie była reprezentatywna, lecz wybrana w sposób celowy. Na pytania ankietowe odpowiadali studenci następujących studiów:

- II roku studiów magisterskich, studiujący w trybie stacjonarnym,
- III roku studiów licencjackich studiujący w trybie stacjonarnym,
- III roku studiów licencjackich studiujący w trybie niestacjonarnym.

Wybór tej grupy respondentów miał za zadanie uzyskanie odpowiedzi od osób, które kończą już proces dydaktyczny na poziomie studiów I i II stopnia, tym samym mają możliwość porównania metod dydaktycznych stosowanych w czasie nauki na studiach ekonomicznych lub poświęconych zarządzaniu i ocenić skuteczność metody „studium przypadku”.

Studenci, po zajęciach z wykorzystaniem studium przypadku jako metody dydaktycznej, zostali poproszeni o wypełnienie anonimowej ankiety, w której mieli ocenić korzyści płynące z pracy wykorzystującej tę metodę. W szczególności studenci mieli określić, czy w porównaniu z innymi metodami dydaktycznymi, metoda „studium przypadku” pozwoliła na:

- lepsze zrozumienie wiadomości teoretycznych,
- lepsze zrozumienie rzeczywistości gospodarczej,
- rozwinięcie zdolności analitycznych,
- rozwinięcie zdolności negocjacyjnych,
- rozwinięcie zdolności do pracy w zespole,
- rozwinięcie zdolności przywódczych,
- zwiększenie zaangażowania na zajęciach.

Postawienie pytań o ocenę metody „studium przypadku” w powyższy sposób wynikało z przyjęcia założenia, że proces dydaktyczny ma za zadanie nie tylko dostarczenie wiadomości teoretycznych, ale również wykształcenie oraz rozwój okre-

ślonych umiejętności i postaw. W związku z tym pierwsze dwa pytania wskazywały, na ile metoda „studium przypadku” pozwala na przyswojenie sobie wiedzy teoretycznej i zrozumienie rzeczywistości. Kolejne pytania miały za zadanie określić, jakie cechy jest w stanie rozwinąć metoda „studium przypadku”, w szczególności pytano o zdolności analityczne, negocjacyjne, pracy zespołowej oraz przywódcze. Ostatnie pytanie dotyczyło zaangażowania na zajęciach, gdyż efektywność procesu dydaktycznego jest w sposób pozytywny powiązana z zaangażowaniem.

Studenci, udzielając odpowiedzi, mieli wskazać, w jakim stopniu zgadzają się z każdym z powyższych stwierdzeń poprzez wybór jednej z opcji:

- zdecydowanie się zgadzam,
- raczej się zgadzam,
- nie mam zdania,
- raczej się nie zgadzam,
- zdecydowanie się nie zgadzam.

Metoda „studium przypadku” w rozwijaniu kompetencji biznesowych studentów – wyniki badań

Otrzymano łącznie zwrot wypełnionych 99 ankiet wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Aby opracować wyniki ankietowania, przyjęto skalę od -2 do 2 punktów, a poszczególne odpowiedzi były punktowane zgodnie z poniższymi kryteriami:

- zdecydowanie się zgadzam – 2 punkty,
- raczej się zgadzam – 1 punkt,
- nie mam zdania – 0 punktów,
- raczej się nie zgadzam – (-1) punkt,
- zdecydowanie się nie zgadzam – (-2) punkty.

Oznacza to, że istotność każdej z badanych umiejętności uzyskiwanych dzięki zastosowaniu metody „studium przypadku” została oszacowana w zróżnicowanej skali od -2 punktów przy zdecydowanie negatywnych opiniach do 2 punktów przy zdecydowanie pozytywnych.

Po oszacowaniu odpowiedzi studentów, wyznaczono średnie oceny każdej z analizowanych właściwości zajęć prowadzonych z wykorzystaniem metody „studium przypadku”, które zostały przedstawione w tabeli 1.

Tabela 1. Średnie oceny właściwości zajęć z wykorzystaniem metody „studium przypadku” według przypisywanych im rang

Zajęcia z wykorzystaniem metody „studium przypadku”:	Ocena
pozwoły mi na lepsze zrozumienie wiadomości teoretycznych	1,19
zwiększyły moje zaangażowanie na zajęciach	1,13
rozwinęły moje zdolności analityczne	1,08
pozwoły mi na lepsze zrozumienie rzeczywistości gospodarczej	1,03
rozwinęły moje zdolności do pracy w zespole	0,93
rozwinęły moje zdolności negocjacyjne	0,59
rozwinęły moje zdolności przywódcze	0,39

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych

Badane w ankiecie właściwości metody „studium przypadku” można generalnie ocenić pozytywnie. Wszystkie spośród właściwości otrzymały średnio ocenę dodatnią, co oznacza, że wśród studentów przeważały zdania o pozytywnym wpływie tej metody na rozwój ich kompetencji biznesowych. Różnica jednak między najniżej a najwyżej ocenioną cechą była niemal trzykrotna, co oznacza, że mimo generalnie pozytywnego wpływu metody „studium przypadku” na umiejętności studentów nie rozwija ona wszystkich cech w sposób jednolity.

Spośród kompetencji biznesowych rozwijanych w czasie zajęć prowadzonych z wykorzystaniem metody „studium przypadku” w całej badanej zbiorowości studentów najwyżej oceniono wpływ tej metody na lepsze zrozumienie wiadomości teoretycznych. Wynikać to może z faktu, że metoda ta pozwala na dostrzeżenie możliwości praktycznego zastosowania posiadanej przez studentów wiedzy w konkretnych obszarach działań przedsiębiorstw, co znacząco przekłada się na zrozumienie istoty zagadnień.

Jako drugą najwyżej ocenioną właściwość metody „studium przypadku”, uznano jej wpływ na zwiększenie zaangażowania na zajęciach. Taka ocena wynika częściowo z właściwości samej metody „studium przypadku”, która angażuje studentów w omawianie i analizowanie konkretnej sytuacji przedsiębiorstwa. Jednocześnie metoda ta ma partycypacyjny charakter, ukierunkowany na pracę i dyskusje ze studentami.

Na dość zbliżonym, pozytywnym poziomie została oceniona przez studentów metoda „studium przypadku” w zakresie rozwijania zdolności analitycznych, rozumienia rzeczywistości gospodarczej i zdolności do pracy zespołowej. Taką ocenę kształtowania tych trzech cech poprzez zajęcia z wykorzystaniem metody „studium

przypadku” należy ocenić jak najbardziej pozytywnie, gdyż w założeniach tej metody jest praca w grupie oparta na pogłębionych dyskusjach nad określoną sytuacją biznesową przedsiębiorstwa. Zatem nauczanie z wykorzystaniem tej metody predysponuje do analitycznego podejścia do problemu leżącego w realiach gospodarczych i wymusza pracę zespołową.

Najniżej przez studentów została oceniona metoda „studium przypadku” pod kątem jej wpływu na rozwój zdolności negocjacyjnych i przywódczych. Wprawdzie średnia ocena metody w tym zakresie jest dodatnia, ale w większym stopniu zbliżona do neutralnej. Z pewnością częściowo wynika to z charakteru samej metody, której założeniem jest analiza konkretnej sytuacji biznesowej i decyzyjnej przedsiębiorstwa, a rozwijanie umiejętności negocjacyjnych i przywódczych możliwe jest wówczas, gdy do zajęć z wykorzystaniem „studium przypadku” wprowadzi się dodatkowe elementy dyskusji w grupach czy odgrywanie ról poszczególnych osób z przedsiębiorstwa. Jednakże nie można również wykluczyć, że relatywnie niska ocena metody w tym zakresie wynika ze specyfiki samych zajęć, na których była realizowana, oraz charakteru i oczekiwań grupy studentów.

Ponieważ grupa badanych respondentów składała się ze studentów kończących studia na poziomie magisterskim (37 ankiet) oraz na poziomie licencjackim (62 ankiety), w drugiej części analizy wyniki ankiet oddzielnie wygenerowano dla obu grup respondentów (por. tab. 2).

Tabela 2. Oceny zajęć z wykorzystaniem metody „studium przypadku” przez studentów na poziomie licencjackim i magisterskim według przypisywanych rang przez studentów studiów licencjackich

Zajęcia z wykorzystaniem metody „studium przypadku”:	Ocena studentów I stopnia	Ocena studentów II stopnia
pozwoły mi na lepsze zrozumienie wiadomości teoretycznych	1,48	0,70
pozwoły mi na lepsze zrozumienie rzeczywistości gospodarczej	1,05	1,00
rozwinęły moje zdolności analityczne	1,03	1,16
zwiększyły moje zaangażowanie na zajęciach	1,02	1,32
rozwinęły moje zdolności do pracy w zespole	0,97	0,86
rozwinęły moje zdolności negocjacyjne	0,63	0,51
rozwinęły moje zdolności przywódcze	0,48	0,24

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych

Jak wskazują dane z tabeli 2, różnice w ocenie metody „studium przypadku” między studentów pierwszego i drugiego stopnia są znaczące. Różnice te dotyczą zarówno rang przypisywanych poszczególnym kompetencjom biznesowym rozwijanym w procesie dydaktycznym, jak i listy rankingowej kompetencji. Oceniając ważność poszczególnych umiejętności, studenci są zgodni w zakresie umiejscowienia trzech najniżej ocenionych kompetencji. Wśród studentów obu grup najniżej oceniony był wpływ metody „studium przypadku” na zdolności do pracy zespołowej, umiejętności negocjacyjne i przywódcze.

Jednak pozostałe badane kompetencje rozwijane dzięki tej metodzie zostały ocenione znacząco różnie. Dla studentów studiów licencjackich najistotniejszą cechą metody „studium przypadku” było to, że pozwoliła ona na lepsze zrozumienie wiadomości teoretycznych, podczas gdy tę samą właściwość studenci studiów magisterskich umiejscowili na piątej z siedmiu pozycji. Jednocześnie wśród studentów na poziomie magisterskim najwyższą została oceniona metoda z punktu widzenia jej wpływu na zwiększenie zaangażowania na zajęciach. Ta sama cecha została przez studentów studiów licencjackich umiejscowiona na czwartej z siedmiu pozycji.

Uwagi podsumowujące

Celem badania zaprezentowanego w artykule była ocena wpływu metody dydaktycznej „studium przypadku” na rozwój kompetencji biznesowych i zaangażowania studentów wykorzystujących tę metodę w procesie dydaktycznym. Aby móc tej oceny dokonać, przeprowadzono badanie ankietowe wśród 99 studentów Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu, kończących pierwszy i drugi stopień studiów. Ocenie studentów poddano wpływ metody „studium przypadku” na zrozumienie wiadomości teoretycznych i rzeczywistości gospodarczej, rozwijanie zdolności analitycznych, negocjacyjnych, pracy zespołowej i przywódczych oraz zaangażowanie na zajęciach.

Analiza wyników ankietowania studentów pozwala zauważyć, że wszystkie spośród badanych właściwości średnio otrzymały dodatnią ocenę, zatem wśród studentów przeważały opinie o pozytywnym wpływie tej metody na rozwój ich kompetencji biznesowych. Najwyższą oceniono wpływ tej metody na zrozumienie wiadomości teoretycznych i zaangażowanie na zajęciach, a najniżej na rozwój zdolności negocjacyjnych i przywódczych.

Warto podkreślić znaczące zróżnicowanie w ocenie wpływu tej metody dydaktycznej na umiejętności studentów, gdyż różnica między najniżej a najwyższą ocenioną cechą była niemal trzykrotna. Zatem przy ogólnie pozytywnym wpływie metody

„studium przypadku” na umiejętności studentów, warto zauważyć, że nie rozwija ona wszystkich cech w sposób jednolity.

Zaobserwowano dość duże różnice w odpowiedziach udzielanych przez grupę studentów kończących studia na poziomie licencjackim i magisterskim zarówno pod względem oceny kompetencji wykształczanych dzięki zastosowaniu metody „studium przypadku”, jak i ważności kształtowania poszczególnych umiejętności. Wskazuje to, że potencjał dydaktyczny tej metody jest duży, jednak należy właściwie dopasować analizowane studium przypadku do charakterystyki i potrzeb grupy studentów.

Literatura

- Cranston N. (2008), The use of cases in the leadership development of principals. A recent initiative in one large education system in Australia, *Journal of Educational Administration*, vol. 46, nr 5, s. 581–597.
- Flyvbjerg B. (2011), Case study, w Denzin N.M., Lincoln Y.S., *The Sage Handbook of Qualitative Research*, wydanie 4, Thousand Oaks, CA, Sage, s. 301–316.
- Gregory J., Jones R. (2009), ‘Maintaining competence’: a grounded theory typology of approaches to teaching in higher education, *Higher Education*, vol. 57, s. 769–785.
- Jaques T. (2008), A case study approach to issue and crisis management. Schadenfreude or an opportunity to learn?, *Journal of Communication Management*, vol. 12, nr 3, s. 192–203.
- Kember D. (2009), Promoting student-centred forms of learning across an entire university, *Higher Education*, vol. 58, s. 1–13.
- Little V., Brookes R., Palmer R. (2008), Research-informed teaching and teaching-informed research; the Contemporary Marketing Practices (CMP) living case study approach to understanding marketing practice, *Journal of Business and Industrial Marketing*, vol. 23, nr 2, s. 124–134.
- O’Cinneide B. (2006), Developing and testing student oriented case studies. The production process and classroom/examination experiences with „entertaining” topics, *Journal of European Industrial Training*, vol. 30, nr 5, s. 349–364.
- Peterson P.A., Quarstein V.A. (2001), Assessment of case study courses, *Quality Assurance in Education*, vol. 9, nr 1, s. 46–53.
- Prince M. (2004), Does Active learning Work? A Review of the Research, *Journal of Engineering Education*, s. 223–231.
- Richardson J.T.E. (2005), Students’ Approaches to Learning and Teachers’ Approaches to Teaching in Higher Education, *Educational Psychology*, vol. 25, nr 6, s. 673–680.

Roselle A. (1996), The case study method. A learning tool for practicing librarians and information specialists, *Library Review*, vol. 45, nr 4, s. 30–38.

Wolfe J. (1998), New developments in the use of cases for learning, *Journal of Workplace Learning*, vol. 10, nr 6/7, s. 320–323.

The Case Study as a Method for Teaching Economics and Management Students

Summary

The effectiveness of the didactic process is dependent on both content provided and teaching methods used. The *case study* method is a didactic tool that makes students a part of the didactic process and reduces the distance between theory and practice.

The objective of the research was to assess of the influence of the case study method on the development of student business competences and engagement. To achieve this aim, survey analyses were conducted among students of the Poznań University of Economics. They assessed the influence of the method on understanding economic theory and reality, the development of analytical skills, negotiation, teamwork, and leadership as well as engagement during classes.

The analysis of results showed that positive student opinions regarding this method made up the majority. Highest marks were given to the influence of the case study method on understanding theoretical information and engagement during classes, while the lowest went to the impact of this method is on the development of negotiating and leadership abilities.

A l e k s a n d r a G a w e l – doktor habilitowany nauk ekonomicznych, profesor nadzwyczajny Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu, Zainteresowania naukowe: przedsiębiorczość jako wybór formy zajęcia zawodowego, nauczanie przedsiębiorczości, przedsiębiorczość akademicka, związki między przedsiębiorczością a wzrostem i rozwojem gospodarczym. Najważniejsze publikacje: „Ekonomiczne determinanty przedsiębiorczości”, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej w Poznaniu, Poznań (2007), „Struktura sektora przedsiębiorstw w województwach jako czynnik wpływający na tworzenie i upadek firm”, „Studia Regionalne i Lokalne”, nr 1 (43)/2011.

M a c i e j P i e t r z y k o w s k i – doktor nauk ekonomicznych, adiunkt w Katedrze Strategii i Polityki Konkurencyjności Międzynarodowej, nauczyciel akademicki, konsultant i trener. Członek Project Management Institute, członek zarządu Fundacji Partnerzy dla Samorządu, ekspert i asesor przy Urzędzie Marszałkowskim w Poznaniu, ekspert Narodowego Programu Foresight 2020. *Grant Holder* i kierownik wielu europejskich projektów. Zainteresowania badawcze to: strategię, rozwój i konkurencyjność lokalnych samorządów, polityka regionalna i innowacyjna, polityka gospodarcza oraz gospodarka i funkcjonowanie Unii Europejskiej.